

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **S.W.**

o przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 31 stycznia 2025 r.

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2024 r., sygn. IV Ka 426/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 11 grudnia 2023 r., sygn. II K 649/21

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno

być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. muszą skutkować przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstąpienie od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońca S.W. zasadność wniosku o wstrzymanie orzeczenia powiązał głównie z wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacyjnych zarzutów wskazując jednocześnie, iż odbycie przez skazanego kary za przypisane mu przestępstwo stanowić będzie nieodwracalną, niepowetowaną stratę, której nie zniweluje żadna instytucja ustawy karnoprocesowej. Nie przesądzając jednak w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny ich zasadności, brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że uwzględnienie kasacji jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Na kanwie niniejszej sprawy nie sposób nie dostrzec, iż zarzuty kasacji dotyczą bardzo szczegółowych kwestii procesowych odnoszących się do postępowania dowodowego. Już wstępna lektura zarzutów nakazuje stwierdzić, iż wymagają one rozważenia na dalszym etapie merytorycznego rozpoznawania sprawy, a przez to obecnie nie mają charakteru oczywistego. Aktualnie możliwość ich uwzględnienia nie jest przy tym na tyle silna, by *a priori* implikowała konieczność skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia.

Nadmienić nadto trzeba, że brak było podstaw do rozstrzygania w przedmiocie wstrzymania orzeczenia z udziałem stron i ich przedstawicieli procesowych, o co wnioskował obrońca. Dostrzec wszak trzeba, że niniejsza decyzja zależała od materiałów zgromadzonych w aktach sprawy oraz wstępnej oceny zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Tym samym obecność stron nie była konieczna dla prawidłowego orzekania co do złożonego wniosku.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[WB]

[i.n]